

ΠΕΙΡΗΝΗ ΚΡΗΝΗ

Ἐλουζαν οἱ πεντάμορφες εἰταῖρες
τὰ δάσπρα τους κορμὰ μέσ' στὴν Πειρήνη
Κορινθιακὴ πηγὴν, ὅσπου ἦρθαν μέρες
σεισμῶν κι ἀκούστηκαν δλέθρου οἱ θρηῖνοι.

Μὰ τῶρα δλοῦθε ἀπλώνεται μιὰ εἰρήνη·
— γαληνεμένη ἡ γῆ, γαλάζιοι οἱ αἰθέρες, —
καὶ χύνει τὸ τραγοῦδι τῆς ἡ κορήνη
τὸ αἰῶνιο, σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ φλογέρες

κορμμένες μέσ' στοῦ σπήλιου τὴν κουφάλα,
λὲς καὶ ποθεῖ ἐπικὰ ν' ἀνιστορήσῃ
στὸν ποιητὴ τῆς μοίρας τὰ μεγάλα

προβλήματα πὸν ἀνώφελα μιὰ λύση
προσμένουνε. Μὰ ἐκεῖνος στὸ ρυθμὸ του
κάποιο βαδὸν τὸνίζει μυστικὸ του.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΒΓΑ ΗΛΙΕ

Πνίχτρα ἡ υδγῆ· κι ὁ πυκνὸς οὐρανὸς
σκοτεινοπλάκωσε τὸ ὑγρὸ σοκκάκι.
Νοτιὰ βρωμάει κι οὐρίλα· καὶ φαρμάκι
σὰ βγεῖ ἡ προή, σὰ μουγκὸς κεραυνός.

Μαυριδερός κι ὁ πὸν βγαίνει καπνός,
βαρὸς σὰ νὰ ξαναζητάει τὸ τζάκι
κουλουριάστηκε κάπου ἓνα παιδάκι,
κι οὔτε βλέπει, οὔτε μιλεῖ κανενός.

Τέτια ἡ ψυχὴ μου κοῦα ἀνατριχίλα
— σὰν πουλὶ κορυφιασμένο στὴ φωλιά του —
στῆς θύελλας τὴ μαυρίλα, στὴ σαπίλα.

Μὰ ὡς πότε ἀνήλια, ἀνίδει, στὸ σκοτάδι ;...
Ἦλιε, ἔβγα τῶρα, πρόλαβε τὸ βράδυ
μὲ τὴ λάμψη τοῦ λυτρωτῆ θανάτου.

ᾠ ΓΝΩΡΑ ΔΟΣ ΜΟΥ

Στὸ χορὸ μνημονίδες κόρες, ὦρες!
Τῶν χειρῶν σας τὸ τίναγμα ὡς μ' ἀγγίζει
τις μορφές σας στὰ μύχια μου στοαγγίζει,
πάντα νιές, μυροφόρες, κοσμοφόρες.

Λιοχόρταστες στιγμές, καὶ στιγμές μπόρες
Μέδουσα ἢ ὀπτασία σας κατακλύζει
τὸ θαυπωμένο νοῦ καὶ μὲ βυθίζει
στὴν τρελλή νυμφοζάλη σας, ὦ κόρες.

Μὰ στὸ χορὸ σας πάντα... πάντα ἐμπρός μου!...
Τὰ περασμένα ὥραϊα μιὰ κάποιαν ὥρα
θὰ ἰδῶ καθαροσιτάλαχτα καὶ πάλι.

Στὸ χορὸ σας!... Κι ὦ γνώρα τώρα δός μου
μιὰ φλόγινη ρομφαίαν ἐλπιδοφόρα
τῆς Μέδουσας νὰ κόψω τὸ κεφάλι!

ΜΑΚΗΣ ΑΝΤΑΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΥΣ ΚΑΙ ΟΒΕΛΙΣΚΟΥΣ"
INFERI LOCI

ΑΧΕΡΟΥΣΙΑ

Τὰ μάτια μου στὸ χάος βυθισμένα
σκιές μέσα στὴν Ἄβυσσο κντοῦνε
τοῦ Ἄδου οἱ πῦλες ἀνοιγοσφαλοῦνε
καὶ πνεύματα περνοῦν μέσα θλιμμένα.

Τὰ μπράτσια τοῦ Χάρου τὰ σκελετωμένα
στοὺς θρήνους τῶν ψυχῶν π' ἀντιλαλοῦνε
ἀτάραχα τὴ βάρκα ὀδηγοῦνε
στὰ μαῦρα τὰ νερὰ τὰ οιοχειωμένα.

Καὶ μέσα ἡ λύπη σφίγγει μου τὰ στήθη
μ' ὄλο ποῦ ἤπια τὸ νερὸ ἀπ' τὴ λήθη.
Κ' ὅπως ἀργὰ περνᾷ ἡ βάρκα πίσω

στὴ γῆ πετιέμαι πάλι νὰ γυρίσω.
Μ' ἀπ' τοὺς θεοὺς βοήθεια καμία...
ὄλα νεκρὰ ἔνε στὴν Ἀχερουσία.